

WWW.UNILIB.RS

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Кољо

СРПСКИ НЕДЕЉНИ ИЛУСТРОВАНИ ЛИСТ

Број 125

27 мај 1944

Дни. 6

Она се вратила...

Наким покретом подигла је своју вечерњу хаљину која се богато ширila по мермерном стеништу. Полако се пењала, и била је све ближе и ближе звучима музике и веселим гласовима. Знала је већ унапред каква ће тишина завладати том веселом дајома када ће буду видели... Трајаће само један тренутак, та тишина, па ће се разговор опет наставити.

*

— Мирјана! Откад ти? — чула је зачујен глас домаћице која јој је привазила.

— Добро вече, Вера.

— Врло ми је мило што си дошла. Ми смо мислили да си на путу...

— Па да, била сам. Јутрос сам се баш вратила.

Вера је збуњено гледала у њу.

— Мислим да је боље да ти кажем. Овде је и Милан.

Мирјанине усне благо се развијаше:

— Знам.

И обе се окретоше Милану који се сав преда неком разговору и није их ни приметио.

— Дакле то је та млада двојка — рече мирно Мирјана.

Вера је збуњено и забринуто погледала, и покретом руке као да је хтела да је задржи, као да је хтела да спречи неки немили догађај.

Мирјана је погледала и насмејала се:

— Не бој се, немам код себе ни нож ни револвер.

Затим је погледала младу девојку, али јој је она била окренута леђима и видео се само њен складан стас и лепа дуга коса. Вера је ћутала. Било је не-пријатно то затегнуто ћутање...

— Сасвим је млада, а и љунка је, — проговорила је најзад Мирјана.

И опет наста тишина.

*

— Мирјана, да ти претставим госпођицу Љиљану Марковић.

— Радујем се што сам Вас упознала! (њен глас је био сув, оштар). Ах, и Милан је ту!

Гости су их радознато посматрали. И она се насмеја, погађајући њихове мисли. Она га је напустила и сада када је он опет срећан са овом малом, она се опет појављује, свакако у намери да га опет зароби. Она мирно поће кроз осветљени свечани салон и изиђе на терасу. Милан је пошао за њом. Она осети његово присуство, осети да он стоји поред ње. Месец се баш скрио у

један таман облак, и тераса је била као у некој мистичкој тами.

— Мирјана, ја не могу да верујем да си то ти. Ово је и сувише лено да била стварност.

— Јесам ли те можда узнијемирила — упита га она и глас јој је звучао несигурно или искрно...

— Не, не ја сам пресрећан. Мирјана, ти си добра што си ми се вратила, хвали си.

— Мени је баш изгледало да се врло добро забављаш без мене.

Он нестриљивим покретом забаци своју прну косу.

— Шта? Мислиш ли на ову малу?

— Да, на њу мислим. Дивна је! У којој си подморској пећини, постављеној алгама и морском маховином открио тај бисер?

— Ох, доста!

Она само слеже раменима.

— Слушај ме, Мирјана — продужио је он. Зар ми не верујеш. Ова је девојка само мала минијатура, беззначајна слика у моме животу, а ти...

— Ја сам добра стара слика, је ли? „Породични портрет“? избледела слика коју чувамо јер нас она потешћа и везује за прошлост, на младост...

— Он је ухвати за руку, и нестриљиво брао рече: Мирјана, ти ћеш ми се вратити, ти ћеш остати са мном, али заувек...

Мирјана је ћутала, али је Милан из њених светлих очију прочитao одговор и стегао је чврсто у своје наручје. Преоко његовог рамена Мирјана је слизала Љиљану. Полуотворених усана, као скамењена она је стајала у месту, и гледала их је. У њеним тамним крупним очима нешто је умирало, ишчезавало.

— Не, не, сјај њених очију нећe ишчезнути. Реч је само о једној малој операцији која је још више улепшати, која ће њеним дубоким очима дати још више топлине још више одушевљења — мислила је Мирјана. — Она је млада. Лако се заборавља у тим годинама.

Хајдемо одавде, шапну јој на уво Милан. Оставимо овај цео свет, ову маљу Љиљану која тако тужно и прекорно посматра. Имам толико ствари да ти кажем.

Мирјана је са узбуњењем ушла опет у кућу, њихову кућу, где је провела толико лепих или и горких часова. Собе су имале мирис дувана, по столу разбациле разне новине и листови, пепељаре пуне полуопуштених цигарета. У једној вазни јасмин тужно се погнуо.

— Извини за овај неред, Мирјана,

аји ја сам тако ретко код куће.

— А да ли је Љиљана била икада овде? Је си ли је када овамо довео?

Он немарно баци свој капут на фотографију и зачујено је погледа.

— Не, не. Откако си ти отишla овамо нико стран није ступио. Љиљана је била верена за неког медецинара. Они ће се свакако помирити и ствар ћи бити у реду.

— Бићe све у реду — рече и Мирјана и поглед јој је лутао негде далеко.

— Сада када си овде, — рече он, сада тек могу да схватим у колико си мери недостајала, Мирјана.

Он отвори мали стилски орман.

— Причекај сада. Попићемо оно најфиније вино које смо увек чували. Да-нас је мој највећи празник.

Милан је весело извукao из доње фижоје стару, прашњаву флашу. Окренувши се застас је зачујено.

— Шта то радиш?

— Цепам једно писмо. Беззначајно и неважно.

Она је замишљено гледала кроз прозор. Као кроз сан чула је кристалан звук чаши које су се сударале. И када

тумачи. Тако се зна да су на више векова пре Христа стари Халдејци, затим Асиријци, Грци и Кинези употребљавали једну нарочито лако запаљиву смесу која је могла да се проспе по морској површини и како се лако палила могао се увек по војни изазвати пожар.

Ни проналазак Роберта Фултона, који је 1797. године поднео влади свој проналазак „торпедо“, није претстављао ништа ново. Проналазак Фултонов са-стојао се у једном металном пуном барута цилиндру, који је могао да плива у води и да експлодира било када у њега удари какав брод, било што би паљење експлозива извазо нарочито на-вијени сат смештен у торпеду. Дакле, уствари, је то била пловна мина. Међутим, иако је на јавним приказивањима свога проналаска имао врло много успеха (1801 до 1807), јер је једном успео да баци у ваздух и један брик од ла-васта тона, испак ни у Енглеској, ни у Француској, ни у Америци нису хтели да купе торпедо.

Још раније, године 1759. кажу да је француски јувелир Дијре пронашао торпедо сличан Фултонову торпеду.

Луј XV купио је патент за прављење тога страшног ратног оруђа, али само зато да га нико други не би могао да купи. Јер Луј XV никада није дозволио да се такво једно оруђе употреби у Француској морнарици.

Сличне направе правили су и многи други. Тако се тим питањем бавио и холандски механичар Корнелијес Ван Дребен (1624). Али је то остајalo без практичне примене све до 1776. године када је торпедо најпосле примењен за време ратова за независност Америке. Наравно, током времена торпедо је све више усавршаван, а тако исто и мина, док се није дошло до данашњих савршених и утолико још опаснијих модела.

НАПРСТАК

Напрстак без кога данас ниједна кројачица не може да буде, појавио се у једанаестом веку. Каје се да га је пронашао један млади за своју вереницу, коју је игла стално бола када је шила.

Број напрстака који се сада продају сваке године огроман је.

ОРИГИНАЛНА ОПКЛАДА

Неки Беччија се крајем прошлог века кладио с управником полиције да ће бити ухапшен, а да никакв прекрајаш ће бити учинит. И тај бечки грађанин добио је опкладу. Обукао се као скитница, у некој озлоглашеној каваници попио је неколико чашица ракије и платио с правом хиљадарком. После десет минута већ је био у затвору!

ШИНЕ СЕ ТРОШЕ

Железничке шине се веома много троше. Њихово трошење зависи колико од густине саобраћаја толико и од терена у ком се пруга налази. На кривинама и на низбрдицама шине се највише троше. На сушачкој прузи пад ка Сушаку је тако велики да се сви возови спуштају са сталим кочењем. Ту и нове и тешке шине једва издрже четири године. На правим пругама у равници шине трају по 15. 20 па и више година. Због тога се шине стално прегледају и мењају. На тешким пругама за десет година измене се све шине и од првобитних не остале ниједна.

Практикује се мењање шине и њихово пресељавање: са важнијих и тежих пруга носе се истрошене шине на споредне и разне пруге.

КОЊ КАО БРОДСКА МАШИНА

Маршал саксонски, син Августа Јагог, пустио је 1730. године на реци Лаби лађу наорчите конструирају. Кретала се точковима које је стављао у покрет коњ, који се обртао по лађи. Наравно да се убрзо показало то као непрактично.

На најгорњој страни

Не брините, потпуно је здрав...

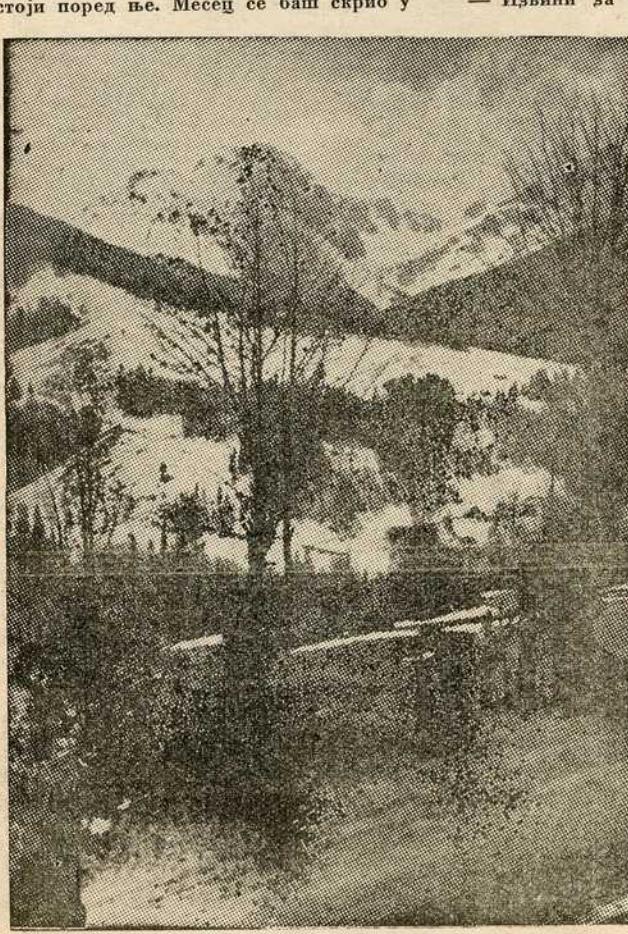
(Снимак: А. Симић)

«ОСВЕМУ И СВАЧЕМУ»

ТОРПЕДО И МИНА

Оtkада постоје ратови на копну, постоје и ратови на води. Некада, наравно, са још примитивним бродовима када се људи нису смели да удаљују много од обала, и поморске битке вођене су у близини обала. Са усавршавањем бродова, бродови се све више удаљавају од обала, а самим тим се и борбе на мору полако преносе на пучину, да би се дошло до данашњих дана када за бродове уопште није од значаја, да ли ће бити битку на пучини или ближе копну.

Данас се стално прича о минама које расејане по морима претстављају велику опасност за све бродове. Међутим, средства за спречавање плавидбе и уништење бродова нису нимало новог да-

Пролеће у планинама
касно долази. Док
су врхови обавије-
ни још дубоким сне-
ром, у низинама већ
цвета дрвеће.
(Снимак:
Приватна својина)

Главни уредник Миха Димитровић * Уредник Ботник Токија * За фотографије: Александар Симић * Потез Ђорђе Јовановић * Уредништво Популарне 31 Телефон 25-010 * Владислав Ильинић * Правник Г. Јовановић * Административа Делан ка бр. 31. Београд. Тел. 24-001-10 Штампа Ј. П. Тимочан-д. Београд. А. Л. Лечанска улица бр. 31. Тромесечна претплата 70. — динара.

ШКОЛА под ведрим небом

Учитељ четвртог разреда основне школе „Војводе Степе“, у селу Кумодражу, искоришћава сваки сунчани пролетњи дан, и своје ученике и ученице изводи на пољану, где им, место у учионици, држи предавања. Ова настава под ведрим небом, на Торлаку, деци се јако допада и они са занимањем прате учитељево тумачење.

1 — На часу рачуна он пажљиво прати сабирање свога друга.

2 — Показујући прстом реч по реч, ова ученица чита једну лепу причу на глас целом разреду.

3 — Један део „разреда“ под ведрим небом.

4 — На часу земљописа.

(Снимци: А. Симић)

Тајна коде дн. 27

(22)

— Много времена немамо. Ствар је хитна. Догађаји не чекају. Дакле рецимо — рок је до сутра изјутра.

— Дакле до сутра изјутра добићете мој одговор, рече капетан, окрену се и оде без речи и поздрава.

Доктор Врангел дохвати чашу коњака и искачи је до дна. Затим прогунђа сам за себе:

— Богами, није лако играти улогу једног ниткова...

ЛЕКАРЕВО САОШТИЋЕ

Професор Фидлер, славни копенхагенски лекар који је лечио доктора Врангела још није био стигао и доктор Врангел се у колу Хотела забављао са Стефансоном. Стефансон је још увек захтимао случај старог Катберга, па је запитао доктора Врангела, како је напишава на њега.

— Зар се не сећате да нам је стара Линдсковачка причала да је хотел купила од неког Самуела Катберга, трговца стоком из суседног села. Мени је одмах пала у очи сличност имена Катберг и Катфилд, поготово кад је стара споменила да је покојни Катфилд посетио хотел и да се распитивao за „кнежевски салон“. Мени је било одмах јасно да је по среда пословна превара, а после краје документата код адвоката Бомана моја сумња добила је потврду. Стари је свакако права лопушта, али није убица...

Стефансон хтеде баш да запита шта је доктору Врангелу био потребан кофер келнера Давида Берглунда са каменем, али у тај мах појави се професор Фидлер на вратима и питање оста беодговора.

Славни лекар лично је више на неког уметника него на лекара. Својим симпатичним гласом поздравио је свог бившег пацијента, пажљivo га погледао са свих страна и затим му припетио прстом:

— Како чујем ви сте већ на послу, рекао је с прекором, а знате да то скоди вашим живцима... Па ипак боље изгледате много боље него кад смо се прошлог пута видели.

Стефансон утаде да се оправди и доктор Врангел му рече:

— Путем ћете свакако напиши на капетана Фараџа. Молим вас реците му да, ако желе штогод да ми саопшти да ћу у парку бити око 10 часова.

Кад је Стефансон отишao лекар и његов пациент наставише разговор, пошто је доктор Врангел хтeo да сазна све појединosti о своjoj болести.

— Болест је прошла тек онда кад болесник престане да мисли на њу, рече професор са истукством старог лекара.

— Мене занима само практично објашњење болести, рече доктор Врангел — Несрећа се десила 12 јуна, је ли тако?

— Који је датум био, не знам тачно. Знам само да је било по подне, да су вас извukли онесвесишеног испод кола. Причали су ми да су се кола срушила из мале висине.

— Ја се чудим само што ме нису пренели у амбуланту или болницу него код вас у клинику?

— То могу да вам објасним. У први мах је изгледало да нисте тешко повређени. Кад сте дошли к себи, давали сте бистре и присебне одговоре. Сами сте били рекли да могу да вас пређесу у клинику...

— Ја се свега тога не сећам.

— Ништа необично. Често се дешава да људи у бесвесном стању имају неку врсту грозничаве маште. Кад сам дошао у вашу собу познали сте ме одмах иако се неколико година нисмо видeli. Утврдио сам одмах да је повреда на глави теже природе. нека врста потреса мозга, али сам знао да ћете за десетак дана да оздравите.

Колико сте присебни били види се и по томе што сте наредили да вам се одмах пошљу ствари из хотела „Еспланад“ у клинику

— Из хотела „Еспланад“, зачуди се доктор Врангел.

— Да, зар се више не сећате? Па увек сте отседали у хотелу „Еспланад“. Рекли сте и број себе, чини ми се, 24. Баш то ме је зачудило. После тога сте били у бесвесном стању читавих осам дана. Сада вам могу рећи да је болест повреда била стварно опасна. Само вашем челичном телесном саставу може да заблагодарите, што је остала без последица.

— А да ли се можете сећати, господине професоре, шта сам у болести говорио? Да ли сам спомињао какво име или што слично?

Професор одмахну главом.

— Не могу да се сећам.

— Да писам помињао име неког Давида Берглунда?

— Ах, да, сад се сећам. Баш сте то име у бунилу споменили неколико пута.

— Хвали. Више вишта ићу да вас питаам. Сада можемо мирно да вечерамо и да разговарамо о другим стварима.

*

После вечере доктор Врангел се повукао у своју собу и ту је дуго писао, све док му портир није телефоном јавио да га тражи капетан Фараџ.

— Нека дође горе, рече доктор Врангел.

Одмах затим као да му се жури, поче да премешта намештај у соби. Писани сто померио је у страну, велику клупску фотељу одвукao до прозора и наместио тако да је наслов био окренут према вратима. Затим је леђима окренут према вратима а лицем према прозору сео у фотељу. Иза кожног наслона фотеље видела му се само глава. Тако је чекао капетана. Кад је овај зајуцао на вратима повише „напред“, али не утаде. А кад капетан уђе, ослови га непомично седећи:

-РОМАН ОД СВЕНА ЕЛВЕСТАЛА -

— Надам се, капетане, да сте дошли да ми саопштите да путујете?! Биће мило ако је тако, јер је то један разуман излаз из ове ситуације.

ОПАСНА СИТУАЦИЈА

Капетан Фараџ застаде без речи за пасионији нељубазношћу доктора Врангела. Био је очигледно дубоко увређен. А доктор Врангел се и не окрете као да намерно жели да врећа.

— Господине, ја волим кад се са мном говори да ми се гледа у очи, пројори најзад капетан Фараџ.

— А ја волим, драги мој, да седим како ми се свиђа, рече доктор Врангел, као да изразива. — Сем тога и немамо много шта да причамо. Чека се још са виши одговор...

— Ево вам мога одговора, рече капетан и положи на сто мало сандуче окован сребром. Био је блед као крпа и успе су му подрхтавале. Доктор Врангел утаде. Посматрао је капетана тренутак искривачки, а онда рече са уздржливим осмехом:

— Ви сте донели и оружје?

— Да, погодили сте.

— Два револвера?

— Да.

— И шта хоћете са њима?

— Са њима вам дајем свој одговор.

— Револвери се не носе у сандучету, то је старији и непрактично. Револвер се носи у цепу, увек спреман. Помислите како сте лепо могли да ме нападнете док сам седео. Сада је разуме се, доцкан јер сам већ устao. Могу да вам кажем још једну интересантну ствар: ја никада немам оружја код себе.

— Ја писам никакав убица, рече ка-

петан превриво. А ви говорите као да желите да вас нападнем...

— Хм, често пута се на тај начин решавају велике тешкоће.

— Можда, али ја сам дошао да вам предложим двојоб.

— Законима моје земље двојоби су забрањени.

— Закон се може мимоћи. У мом цепу се већ налази писмо да добровољно одлазим у смрт. Ви треба исто такво писмо да напишете. У сандучету се налазе два револвера. Дајем вам право да бирате...

— Не, хвала лепо.

— Ви сте не само непоштен човек него и кукавица.

— Ваше речи су увредљиве, али ја не видим разлога зашто бих морао вами за љубав да стављам свој живот на конку!

— Тако говорите, а ипак остајете код својих јучерашњих претњи?

— То пису биле претње него моји услови и ја не видим разлога зашто да их повучем.

— Ви ћете дакле подржавати опуштају против госпође Астриде?

— Као што рекох, то зависи од вашег држања. Ако ви отптујете, ја ћу госпођу узети под своју заштиту и бранити је коликогод је то у мојој мови. Ако не отптујете, немам разлога да је помажем. Ја писам нијајма сентименталан човек, него све радим по разуму, рачунски.

— Ви познајете госпођу Астриду и знаете да је њен живот био пун горчине.

— Знам све.

— Знате и то да је једном требало да буде срећна?

— Да, онда када је вас упознала. Али то је било давно. За сада желим да искористим све шансе повољне за мене...

— Чак ни онда кад се ради о будућности једне младе и недужне жене?

— Младе и недужне... То је фраза из романа.

— Ваљда нећете тврдiti да је госпођа Астрида умешана у убиство?

— Сумња је јака, а докази убедљиви.

— И ви им верујете?

— Уверен сам само једно: да човек који је џуче ухапшен није убица.

— Можда није уопште по срели убиство?

— Него?

— У први мах се говорило само о са-моубиству.

— То је само на први поглед тако изгледало. Но мени неће бити тешко да докажем да се ради о убиству.

— И то све зна госпођа Астрида?

— Ако не зна, можете све да јој кажете. Имате још времена. Рок за ваш коначни одговор истиче тек сутра ујутру.

Капетан стајаше неодлучан добуђући прстима по кутији са оружјем. Гледао је упорно доктору Врангелу у очи: али свај је мирно изтржao његов поглед. И тада најелном капетан узе сандуче под пазух, окрену се и без пеци изиђе на вратима.

— Да ли ћу чути још гласа од вас?

— Да, чућете.

У капетановом гласу осећала се претња. Доктор Врангел се поново спусти у фотељу. Капетан се окрену и задрхта. Искушење је било и сувеше велико, али капетанова воља још јача и он одлучно залупи вратима.

Доктор Врангел клону умора и прега руку преко чела: „Није смео“ рече као сам за себе.

Пред хотелом пресрете капетана Стефансон.

— Да ли сте видели доктора Врангела, запита га детектив.

— Да, видео сам га и говорио са њим, вероватно последњи пут.

— Он чека још неки одговор од вас.

— Да, добиће га.

(Наставиће се)

Зар ми не верујеш кад те лепо молим!
Тад кадај листиће са овога цветка.
Они ће ти рећи колико те волим
И да ми је љубав искрена и ретка.

Другарице моје сведоци ће бити.
Да су ти листићи зачетници среће,
А да си ми мио — пећу више крти,
Јер те жарко љубим већ друго пролеће.

ПЕТАР К. СИМОНОВИЋ

Бедрих Сметана

9 ругог марта 1824 године, пре сто десет година родио се у Литомишлу творац модерне чешке музике Бедрих Сметана. Цео живот овог музичког генија припада његовом народу.

Музички таленат Бедриха Сметане испољио се врло брзо и готово истоветно као и код Модарта. Још у својој шестој години мали Сметана је свирао на клавиру на приредби студената музичке академије у Литомишлу увертиру опере „Nema z Portici“. Већ тада када су се последњи акорди утишали у великој концертној дворани дворца одјекнуо је френетичан аплауз као признање за његово прво виртуозно извођење ове увертире. — Напредак који је даље показивао у музики обележио је малог Сметану као музичког генија.

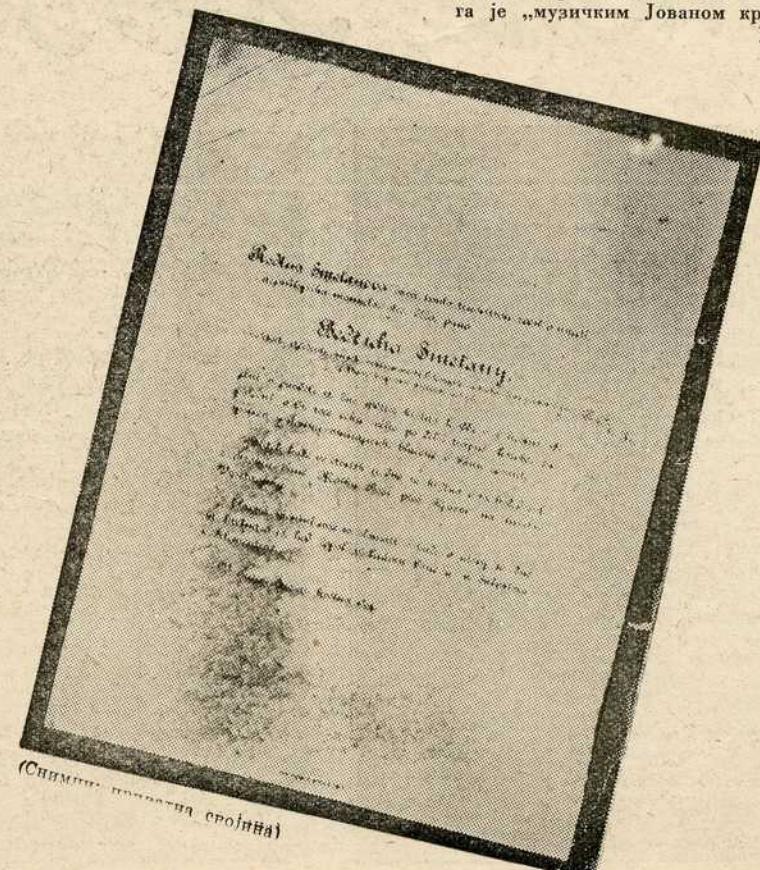
Прве његове композиције, којима је ударио темељ чешке драмске музике, појавиле су се 1863 године. Тада је његово снажно драмско дело „Branibori v Čechoch“ угледало јавност. Три године касније Сметана је дириговао први пут своју оперу „Продана невеста“, која је његово име пронела широм целог света, прославила га и овековечила. Од тада је Сметана било поверено вођство чешке опере. У то време, (1867. г.) појављује се и његова друга трагична опе-

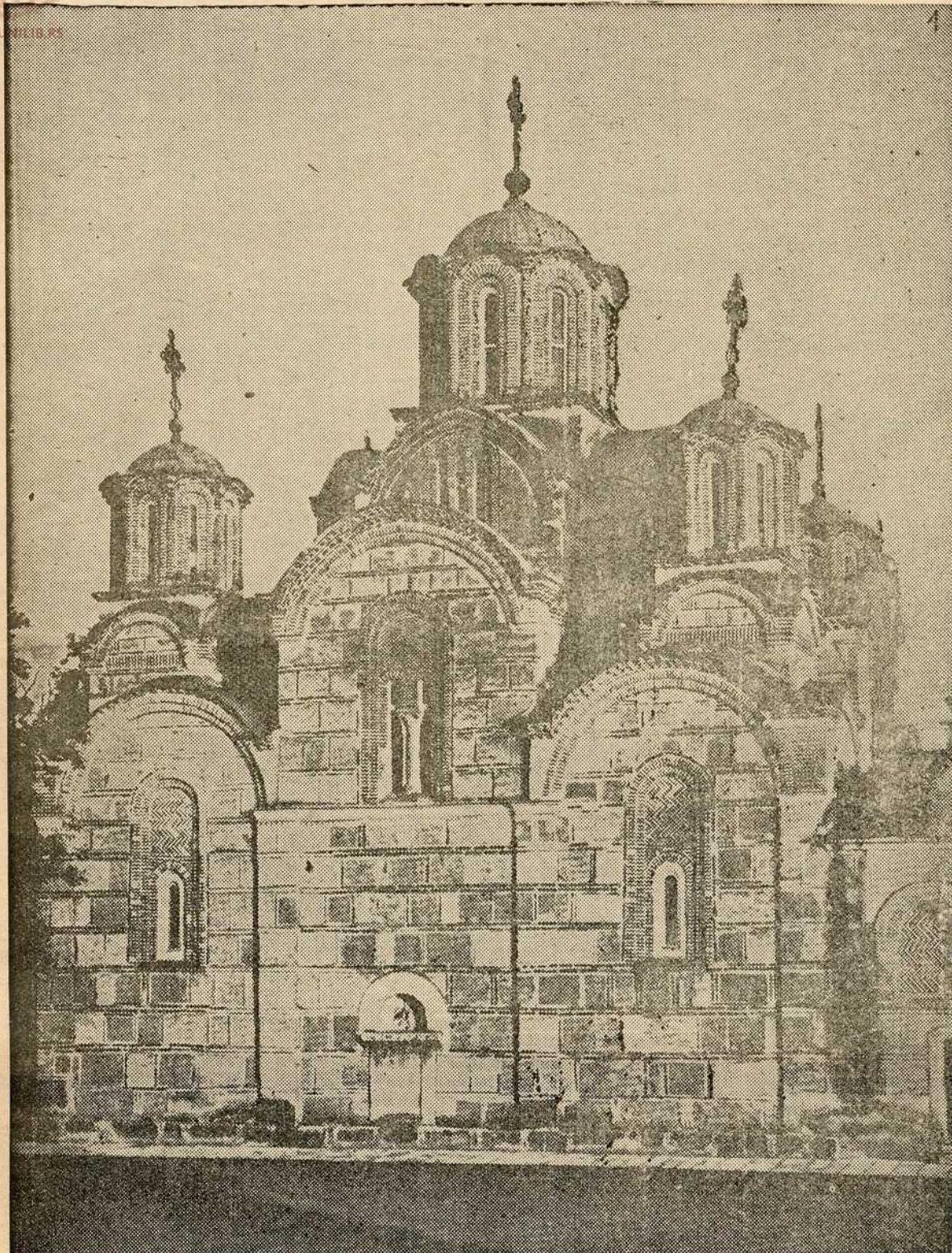

ра „Далибор“. 1871—72 радио је на композицији свог највећег дела „Либуша“, коју је компоновао за отварање чешког народног позоришта. Његова наклоњеност према отаџбини спојена са свима уметничким квалитетима дошла је у Либушу до пуног изражaja. У опери „Две удовице“ унео је сва свој музички таленат, тако да се сматра као врхунац његовог генија.

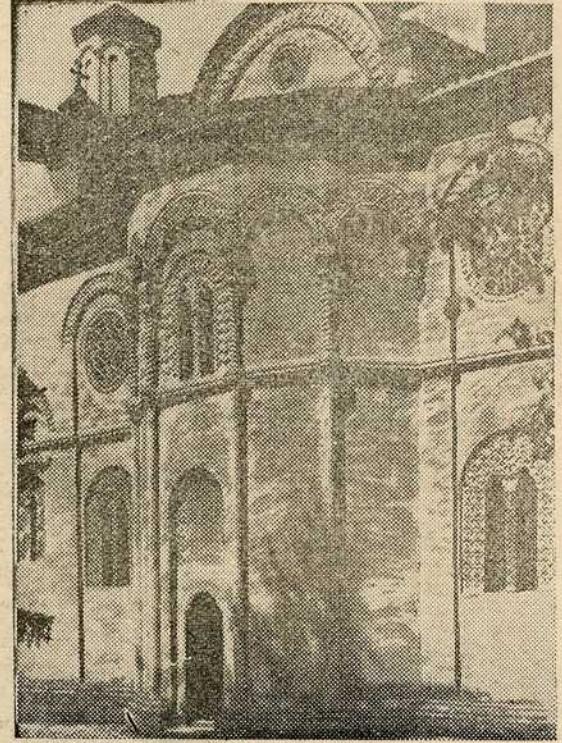
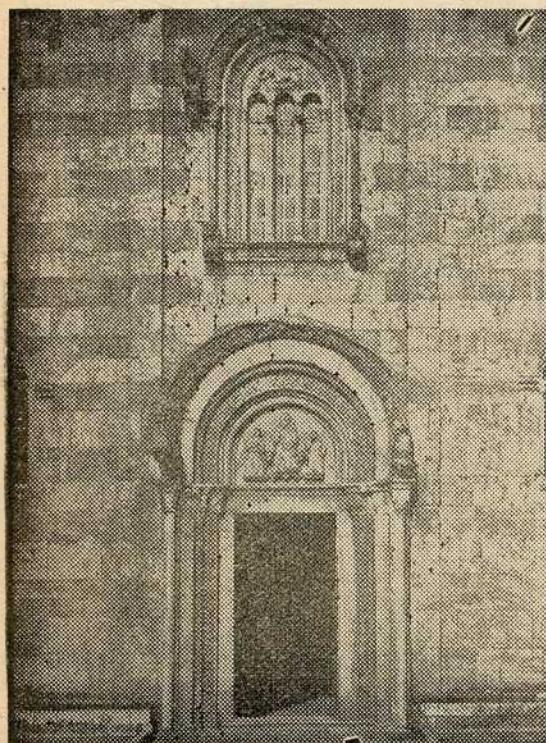
Двадесетог октобра 1874 године Бедрих Сметана је доживео своју највећу трагедију — оглувео је. Али и поред ове несреће Сметана није престао да ради. Компоновао је неуморно даље и дао је највеће историске циклусе симфонијских басни: „Vltava“, „Šárka“,

„Ma Vlast“, (у шест дела), и „Višehrad“. У последњим данима свог живота завршио је оперу „Cetrtova stena“ и композиције „Hubička“ и „Tajemství“. Ово га је коначно обележило као човека који је цео свој живот посветио благодети, успеху и слави свог вољеног народа. Грозна судбина отргла је овог чешког генија и угасила његов трагичан живот у болници за умоболне 12 маја 1884 године. — Данас је Сметана у сећању свог народа и музичког света као творац чешке музике и највећи њени композитор. Његова отаџбина назвала га је „музичким Јованом крститељем“. M. A. T.

Српске Задужбине

1 — Грачаница. Задужбина краља Милутина, једног од најславнијих владара лозе Немањића, саграђена је 1320 године. И својом архитектуром и својим живописом Грачаница на Косову је једна од наших најлепших цркава. Једна од оних чија је историја, тако бурила у току векова, славна и значајна.

2 — Манасија. У долини Ресаве, у близини Деспотовца, налази се овај јединствени у својој врсти, манастир. Саграђен 1406—18 као задужбина Стевана Лазаревића Манасија је једна од последњих сведока величине српске средњовековне културе. Сам Деспот Стеван био је не само велик као владар него је био један од најумнијих људи свога времена и велик као чесник. Манасија је била окружена моћним видинама и кулама чији је већи део и данас очуван, као што се на слици лепо види. Манасија је неко време био средиште чуvenе Ресавске школе, жиже српске културе за време Турака.

3 — Фреска „Смрт девице“ налази се у Сопоћанима, у нашем, у погледу живописа можда најзначајнијем манастиру. Рађена 1265 године ова фреска, као и све остале у Сопоћанима, очарава нас необичном интензивношћу приказа. Слике су рађене потпуно у духу учења православне цркве и у византиском стилу, али нешто животно, нешто реално-потично, нешто што је близу српске земље већ се пробија. Осећа се нешто ново! Непознати сликар уврши су и нешто своје, унели нешто од онога што

су око с
ске зем-
има опо-
Ренесан-
под сре-
и оства

*С*ајзана српске су на не краљева и крајевима српских турних стремења српског духа. Тежак је православни српски поиман овог часа, када српства на све српске земаље настири синоним Средњег века.

Студеница, Жи-
ни, Градац, А-
Бурђеви стубови
Грачаница, Лаз-
ленић, Раваница
ли наши сре-
слични по духу,
ки изрази и ос-
и даха вечност

Саде. Отјевили дух срп-
ске фрескама Сопоћана већ
ве тек доцније сликари
који су живели и радили
поднебљем — изразити

Н. Задужбина Кнеза Лазара, саграђена 1380 године, пример српско-византинског стила. Да после Косова није било српске државе, веројатно је остварен и српски стил. Кнез Лазарица је страдала. Погону извршио је веома тешки наш архитекта Пере Петровић, у другдесетак година.

Наши заробљеници

Заробљеничка песма

Чекај ме... Једног дана
Кад сунца сине сјај,
Минуће тешка рана
И болав уздисај.

А тада, злато моје,
Док будеш моја сва,
Љубићу успе твоје
И црна ока два.

У твоју црну косу
Уцлевшћу звезда рој,
И сјајну бисер росу,
Мали анђеле мој.

Можда ће много дана
И многа проћи ноћ?...
Ал' ипак једног дана
Теби ћу патраг доћ!

А тада, злато моје,
Док будеш моја сва,
Љубићу успе твоје
И црна ока два.

СТЕВАН ТИПРОВИЋ

Заробљеном оцу

Мајору Мирку Павловићу, Офлаг XIII Б

Мио је цветак мирисан
Маленој пчелици,
Ал' ти си татице милији,
Твојој дечици.

Топал је зрачак сунчани
Душу нам огреје —
Ал' ми те љубимо татице
Јоп много топлије.

Зима је прошла, топло је
Огрејао је сунчев сјај,
Ал' како тебе љубе дечица твоја
Том' никад неће бити крај.

Да на тебе мислимо дан и ноћ
То никад добри Бог,
Ал' када осетимо да смо сами,
И да нас нико,
Осим маме не штити
И не брани.

Ти си наш анђео у даљини
И ти нас твојим,
Добрим саветом изводиш
На прави, прави пут.

МИРЈАНА ПАВЛОВИЋ
ученица VI разреда гимназије

Весела група из Сталага VIII Д.

(Снимци: приватна својина)

Брату у заробљеништву

(Посвећено Добривоју Пешићу, ратном заробљенику бр. 69.152 пошт. бр. 001,
M. Stammlager II D

Утонуше веће сјајног сунца зраци
По небу се густи витлају облаци.
Сунашће се сјајно другом крају спрема,
Ко да зна да мајка свога сунца нема.

Зашто сузе лијеш? Ојаћена мати,
Одлетео тиче — најбољега соја.
Удаљено — свело, твоје мало дете,
Опет ће ти доћи у наручја твоја.

Све се мења ништа стално није.
А после студени опет ће да грије.
Живи у нали, зло ће све проћи,
Весео буди добро ће доћи.

Ако ти је кад тешко, несму запевај,
А гужит' ти среће, никад недај.
Сети се мене, заборавит' те неку
Мој брате, здраво! Желим ти срећу.

ДОСИТЕЈ МИЛЕНКОВИЋ,
ученик IV разреда гимназије

Драгим стричевима у заробљеништву

(Посвећено: Милошу, Светиславу и
Станиславу Миљковић)

Зима је отиша сурова и хладна
И док ветрић пирка а гампа пада ноћ,
Ja o Вама мислим стричеви моји драги,
Кад ћете нам доћи?

У мислима тонем у те срећне дане
Када смо сви срећни, задовољни били
Али ја се надам стричеви моји драги
Да ћете нам доћи весели и чили.

Вама пије лако, то сви добро знамо,
У далекoj земљи преко гора тамо
Проводите дане у далеки крај
Мислећи чежљиво на свој завичај.

Молите се Богу, утеша ће доћи
И дани туге убрзо ће проћи
Завичају драгом хитанете Ви
У живот нови; у живот болни.

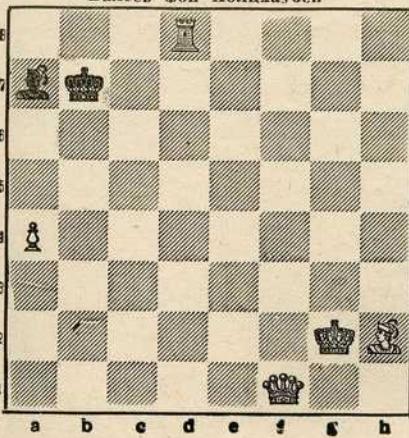
Крушевач

ЈОВАНКА МИЉКОВИЋ

ЧАК

ПРОБЛЕМ БР. 125
Валтер фон Холхаузен

Бели вуче и даје црноме мат у два по-теза.

Решење проблема бр. 124 (J. Постисила):
1) Df 3 – с 3!

СРЕДИШНИ ГАМБИТ

(Играно у IV колу турнира „Шумадије“ за шампионат Србије 1943)

Бели: Милан Гојковић. – Црни: пр. С. Богдановић.

1) e2–e4, e7–e5; 2) d2–d4, e5–d4; Sg1–f3, Lf8–b4+; 4) c2–c3, d4–c3; 5) b2–c3, Lb4–e7; 6) Lf1–c4, d7–d6; 7) Dd1–d5, Lc8–e6; 8) Dd5–b7, Sb8–d7; 9) Lc4–e6, f7–e6; 10) Sf3–d4, Ke8–f7; 11) Se6–g7+, Ke8–f8; 12) Sg7–e6+, Kf8–f7; 13) Se6–g5+, Kg7–f6; 14) Dd5–f7+, Kf6–e5; 15) f2–f4 мат.

Занимљива и лепа минијатура.

Који је одговор тајан?

- 1 – Езон је:
краљ
војсковођа
баснописац
поповштеник
- 2 – Геофизика је:
воста науке
инструмент
део стратосфере
име земљине коре

Тачни одговори: 1 – Езон је баснописац грчки, који је био у врло великој милисти који последњег краља Лидије Криза (шести век пре Христа). Најпре је био обј објект је ослобођен. Делфијанци су га убили. Он њега је остало постао басана.

2 – Геофизика је наука која проучава: постанак земљиног природу њене јејаре, густину и дебљину коре земљине, расподел температуре у унутрашњости, магнетизам земљиног и поларну свечност.

Размислите мало

ЈАРЕБИНЕ

Ова слика мора да најти доброг познаваоца јаребица. Зашто?

Покушајте да сами пронађете одговор на ово питање. А ако не будете успели да га је вам као и обично у идућем броју

Да ли знаје?

ПИТАЊА

- 1 – Ко је био први наш књижевник у Старој Рашкој?
2 – Ко је саставио ако компоновао по-знату песму
„Што се боре мисли моје
Искуство ми ћутат вели итд.
3 – Да ли су бербери посечивали некад Велику Школу?
4 – Како су се чистиле улице од снега у Београду пре 75 година?
5 – Како се по садржини могу поделити приповетке Ђуре Јакшића?
6 – Када су одржане прве трке у Београду?

- 8 – Кад је организована пожарна чета у Београду?
9 – Шта је лобио као поклон гласник који је доносио султанову Верату 1842. којим је потврђен избор Александра Карапођевића за Кнеза?
10 – Ко је први увео у употребу у Србији писању машину?

Како се звала мајка Краља Александра Карапођевића, а жена Краља Петра I?

*Уговорите одговор
ЦД или НС*

1 – Да ли се реч шофер појавила са појавом аутомобила?

2 – Да ли је међу војводама из првог устанка било и таквих који су имали право вишег војничко образовање?

Тачни одговори: 1 – Не, реч шофер, која је сада постала интернационална, јер се у свим земљама тим именом зове она липе које управља аутомобилом, јавила се много пре појаве аутомобила. Утврђено је да је реч шофер постојала и у средњем веку и означавала је бандита који сели у заседи ирај пута да би нападао и опљачкао путнике. Да би од својих жртава измамили паре, они су им под ноге ложили ватру (шофер, овај који ложи). Тако је ова реч, која данас показује једно честито занимање, некада означавала једно недостојно и примијално занимање.

2 – Да. Почетком 1813. године био је кобљавски војвода Сима Ненадовић (најмлађи син Алексе Ненадовића, рођен у Бранковини 1793) који је у Винковцима отворио кадетску школу и неко време био аустријски официр. Погинуо је на Дубљу 14. јула 1815. године.

РЕШЕЊА

ИЗ 123-ЕГ БРОЈА

Одговор на: „ЧУДНОВАТИ БРОЈЕВИ“

$$\begin{aligned} 9 \times 8 + 8 &= 80 \\ 99 \times 8 + 8 &= 800 \\ 999 \times 8 + 8 &= 8000 \\ 9999 \times 8 + 8 &= 80000 \\ 99999 \times 8 + 8 &= 800000 \\ 999999 \times 8 + 8 &= 8000000 \\ 9999999 \times 8 + 8 &= 80000000 \\ 99999999 \times 8 + 8 &= 800000000 \end{aligned}$$

Зар нисмо имали право да је решење вистински занимљиво.

ДА ЛИ ЗНАТЕ?

ОДГОВОРИ

- 1 – Наша старија наука знали су слова. Место слова, употребљавали су црте и резе. Најпре су употребили букву за урезивање, и тако постадале бројеви код неписмених људи; најочитој код хлебара. По букви је и азбука добила име буквица, што значи: прата, дез, писмо.
- 2 – Стеван Немања отац св. Саве, рођен је у Вети у месту Рибница (1114), код данашње Подгорице.
- 3 – Језерски врх се налази на Ловћену где се налази Његошева гробница.
- 4 – Године 1867. дошао је у Београд са воришином групом некаквог директора Римала да даје оперета. 3. маја данашња је оперета: „Ниче где га не сејеш“. 4. маја „Чељадске ђаволаштице“ или „Сватови испод Фењера“ итд.
- 5 – Вук Караџић издао је први пут своју малу збирку Орских народних песама 1814. г. у Бечу.
- 6 – Кнез Милош Обреновић одлази из Србије у својој 59 години, а краљ Петар I Карапођевић враћа се у Србију у својој 59 години.
- 7 – Повој време играли су женске улоге мушкарци. Прва глумица била је нека Јулка Панчевића. Њена спољашњост није била привлачна, а уз то била је толико гарава, да су јој морали вуке вамена и образе посипали глашном како би колико толико одговорила узлој коју је играла. Дошли су се појавиле глумице Марта Јовановић и њена кћи Јелена.

- 8 – 1868. године било је у Србији свега 75 алвоката од којих 10 у Београду.
- 9 – Бранко (Алекса) Радићевић, Стојан Коста) Новаковић, Милан (Јанићије) Кујунџић, Владан (Ипократ) Ђорђевић и др. променили су своја имена.
- 10 – Регнација су били поклони у највиши, које су доносили са особитом радионицом посли пред Ускрс својим учитељима и то ко јагње, које је шећер, који је када је у недрима

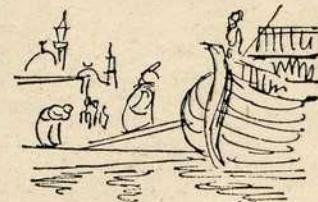
ПЕЧЕЊЕ

ЗА ДЕПУ, ДА СЕ РАЗОНДЕ И ПОУЧЕ

Султан незнаница
и његов чудни син

Савио некада, на Истоку где се сунце рађа, живео је султан незнаница који је мразео учених људе и књиже. У његовом царству није било школа ни књижника, а трговци и благајници нису смели рачувати на хартији, него су јошу раду и благо бележили урезивањем у рабош.

Кад је томе султану дорастао син, он заповеди да га уче јахану и мачеваша. Син му је међутим, жељео да се научи књизи, али отац никако није дао. Говорио је увек да су скривени они људи који не знају читати и писати и да ће његово царство бити спокојније без науке него са науком. Тада се син посети лукавству па навали на отаца да га пусти по

свету да види како се по другим царствима живи. Отап се дуго бранко, али најзад пристане.

Син крепе са два највернија дворанина и чим ступи у друго царство, он виде да људи боље живе. Зачули се лепим палацем и памијама, а кад нађе на нови двор ултаков који су видали венци највиши неимари. Он се стапе још више дивити, па упита главнога неимара:

– Како, болан, видес све прозоре као под конака, и лево крило да ти буде исто као десно?

Најмаја је главни неимар. Разви му плавове од царског дворца, све му лепо објасни, показа му и колико ће морати блага да се похарчи, па најзад рече:

– Ништа бе науке!

Виде то и султанов син, али пишта не веде него сутрадан крете у треће царство. Кад тамо, а оно људи још боље живе. Појдома сељаци ору гвозденим плуговима, а лађе не гоне веслачи, него им ветар бије у једра, а по неку бомбе гони и паре. Дела и младићи на све стране пролазе са књигама, а кад уђе у цареву палату, нађе највећи највиши дворану пуну књига и писара који их за цара преписују.

– Што ће вам толике књиге? упита једнога.

– У књигама је знање, а знањем се тражи цело ово царство. Све што видиш у овој земљи, све су то начинили учени људи.

Тада царев син науми да се и сам научи па да и у свом царству сагради овакве патете и лађе и да пооре сву земљу. Али његови дворане јаве опу по брзом глаголицу и се најути. Одмах га позове натраг, али син ни да чује, већ подлужи и даље учити.

Још више јулу султан крепе по њега. Син се врло обрадује кад види отаца и почне га водити по целом граду да види шта су све љуби от науке починили. Султан и сам у себи почне признавати да овде заиста боље живи, али царска се тепко побиже, па ће рећи сину:

– Хајде натраг и да ми ниси више помену књиге и науку.

Пође с њим син сав жалостан, натраг. Другога вечера, кад су били за обедом, развеселили се и отап и син, и син му рече:

– Хајде да се опкладимо. Ако пронесем до твога престола књигу, а ти ме не опазиш и не ухватиш ни мене ни оне који са мном путују онда ће пусти да се учини књиза.

– Побро, али кога ухватим с књигом пре него што седнем на престо, скинућу његу главу са рамена.

Чим султан после добре вечере заспа, син извуче к

КАКВО ЈЕ ТАКО

КАО ШТО ВАМ

КАЖЕМО

Многи мали пратчи муче се, јер не знају шта би пратили иако имају добу оловку и лепу чисту хартију за писање. Да не би и даље лупали главу шта ће да пратију, дајемо им овај питељ па нека га посматрај. Није тешко, само треба мало више пажње!

Југо Југо спада у најпознатије и најомиљеније филмске глумице.

Главни збодитак

Као олуја долетела је Марија у лекареву ординацију.

— Докторе! — викнула је у највећем узбуђену, — замислите шта се десило! Пера је наследио два милиона динара. Саветујте ми шта треба да радим! Ви већ знаете колико слабо срце има мој вереник. Оваква изненадна радосна вест могла би му донети смрт!

Лекар се смеја.

— Пустите ви то само мени, драго дете! — рекао је са изразом пуног са-

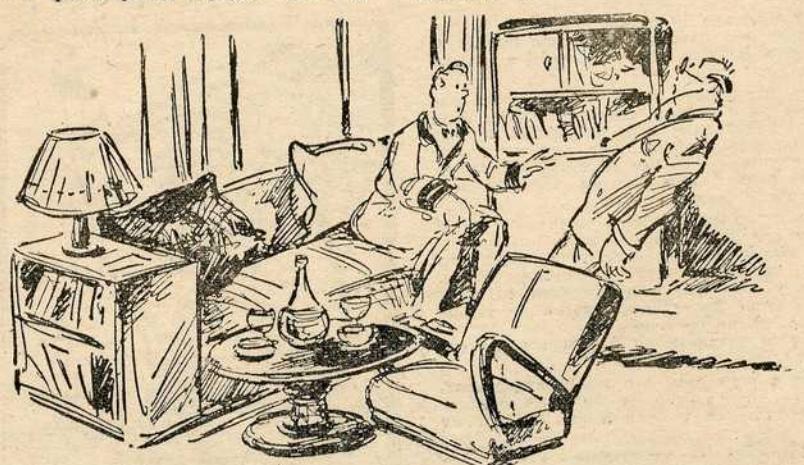
инекцију. Знаете како је, сигурно је сигурно!

Пера је протестовао и доказивао да је убрзавање непотребно, пошто он није ни најмање узрујан.

— Но, добро! — решио се лекар да продужи даље. — Наследили сте пола милиона.

Пера је ово саопштење примио са премном хладнокрвишћу.

Лекар, охрабрен оваквим држањем, наставио је:

мопоуздања. — Ја се одлично разумем у то како треба поступати с болесницима од срца... Саопштићу му то на начин који ће га поштедети од узрујања!

После неколико минута стајао је он пред Пером.

— Хм, имао бих да вам саопштим једну врло пријатну вест, мој драги! — почeo је лекар опрезно. — Морате ми само обећати да ћете остати мирни и да се нећете узбудити.

Пера је обећао.

— Но дакле, имали сте среће... — продужио је лекар отежући. — Како да вам кажем, ради се о новцу... хм, штавиш, о врло великом новцу.

Пера није ни трепнуо.

— Ради се, тачније речено, о наслеђу — довршио је брзо доктор.

— Тако? — одговорио је мирно Пере. — О наслеђу?

— Да, али пре него што вам кажем суму хоћу да вам дам једну камфорну

— Сума је још далеко већа. Ипак, пре него што продужим даље да говорим, безусловно морам да вам прогледам срце.

То је и учинио.

— Све је у најбољем реду! Но дакле, сада ћете у Божје име сазнати праву истину. Наследили сте два милиона. Чујете ли? Два милиона?

Пера се гласно наслеђао.

— Опипајте, молим вас, докторе, да видите како моје срце мирно ради! — викнуо је весело. — Зашта, нисам баш ни најмање узрујан... Али да вам докажем колико сам вам упркос свему захвалан за толико ваше старање, поклањам вам двеста хиљада динара. Шта, не верујете? Дајем вам то одмах написмо! Као што рекох, поклањам вам двеста хиљада динара.

Када је лекар те речи чуо, пребледео је изненада као крпа, заколута очима и без живота као врећа срушио се на земљу. Његово срце то није могло да издржи...

Прошло је више од сто година од када је на грчком острву Милос ископана статуа без руку про-звана Милоска Венера. У овом прилично кратком временском периоду, ова драгоценна статуа је позната као најскупоченије дело у сјајној колекцији музеја Лувр, у коме и данас стоји сама у једној соби.

Већ више пута покушаване су многе репродукције, али је већина тих репро-дукција неверна копија лепоте праве статуе. Песници су описивали узвишену лепоту овог ремек-дела.

Теофил Готије говори о изгубљеним рукама: „Оне су изгубљене, али и када би се нашле оне би само поквариле наше уживање, скривајући то дивно отмено попрсје“. Шта је било са овим изгубљеним рукама и у коме су се оне положају налазиле на статуи пре него што су нестале не зна се... у прозору собе у Лувру где се налази Венера, у стакленој витрини налазе се разни фрагменти вајарства који су нађени на истом месту у исто време кад и само ремек-дело. Међу њима налазе се делови једне руке и једна шака која држи јабуку. Може се посумњати ипак да неки од ових фрагмената припадају Венери, али свако ко има и мало уметничког укуса познаће да рука није рад истога вајара, творца Венере, већ је то део неке беззначајне и са Венером неупоредиве статуе. Претпоставља се да је статуа била намерно извађана без руку, или посматрају одломљени део друге руке, ова се претпоставка мора одбацити. Ова „уметничка формула“, коју ми данас знамо по делима Родена и других, била је несхватаљива и непој-

Поза Венере од Арла има сличности са Милоском Венером.

О изгубљеним рукама Милоске Венере

мљива за једног скулптора у старој Грчкој, у доба када је и Милоска Венера створена. Статуа је дакле имала руке или су оне нестале и изгубиле се на тајанствен начин. Како и када су оне нестале не зна се и то спада у мистерију, која обавија творца овог јединственог дела.

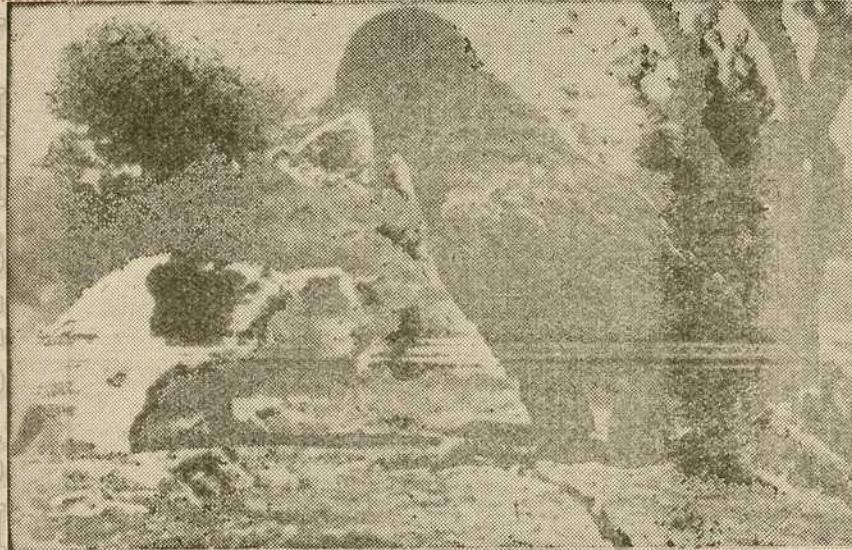
Зна се да је у марта 1848. године, један сељак са острва Милос уклањао остатке рушевина, који су спречавали обдевање његове земље. Копајући и даље он је открио да су ту остатци у ствари свод једне подземне одаје. У једном удубљењу он је пронашао статуу изванредне лепоте скривену између других двеју мушких биста. И оне су сада такође у Лувру. Капетан брана Матерер, који је статуе довезао у Париз, тврдио је да је статуа стигла у Лувр само са једном, левом, руком, али да је отсечена у Паризу „због симетрије“. Има француских уметника, који сматрају да статуа припада раном почетку четвртог века, али немачки научници су мишљења да статуа не припада златном добу грчке скулптуре, већ да је много ранијег датума. Ова чуvena статуа изванредна склада и облика, која с правом носи име богиње љубави и лепоте, Венере, најпознатије је дело у вајарској уметности целога света.

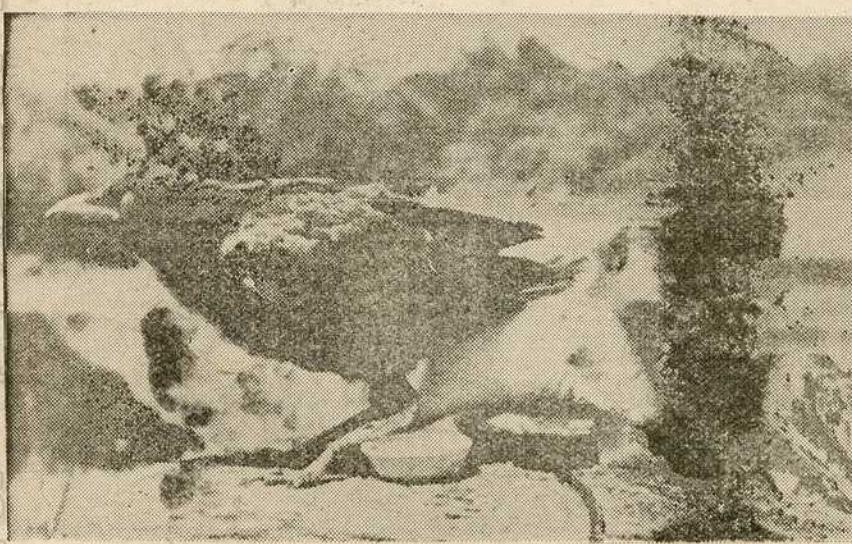
По остатку друге руке види се да је Милоска Венера имала руке.

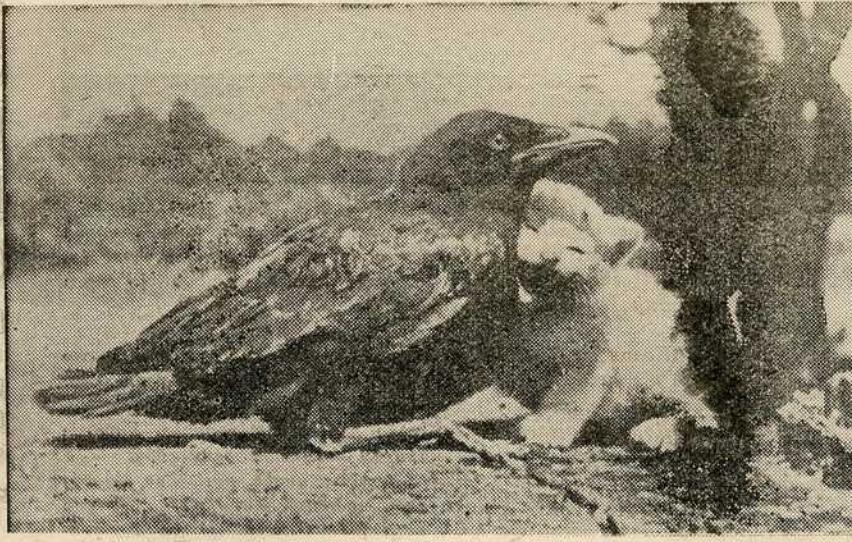
Милоска Венера је драгоценост Лувра.

Где си до ово добра, видиш да фотограф чека?

...ама где ћеш тамо?...

...не, још није добро...

...е, сад нас сликајте!

Врана и маче

Бровали или не, њих двоје су одлични пријатељи. Играју се по цео дан, по некад се свађају око неког лепог залога, где једно друго, али за тренака онет се помире. Пред фотографским апаратом направили су читаву забрку, док се пису наместили како треба. Врана, као старија, морала је озбиљно да се помучи, док се мазно маче смири и намести како треба.

НАЈМЛАДИ

Желим

Желим да љубим твоје усне
У ноћ тиху и касну
Док звезде треперје и гасну
И тама гусне.

Желим да месечева роса
Свуда се крај нас распе
И моју душу мирис да запсе
Твојих разблудних коса.

Желим да целе ноћи драг
Пламен срца изгара
Да не остане у њима траг
Што боли и замара.

Желим да тако за један трен
Заборавимо на себе
Да срећа тихо ћо нека сен
Дотакне мене и тебе.

МИЛЕ БИСКУПЉАНИН

Увела ружа

Природа нам даје једно,
Што нас ил' весели или чини тужним:
— То је љубав, коју — ако гајиш чедно
Не чини те никад ружним.

Стога хтедох да се играм пламом,
Што ми срце неизмерно пружа;
Али нека сила то све покри тамом
Те усамљен остак ко увела ружа.

Твоје прне очи што играју свуда
Чини ми се увек, као да ме прате;
Знам да није тако, ал' се јоште надам
Да ће доћи време мени да се врате.

А верујем да ме разумела не би,
Сем да ти се кунем да ме душа боли
— А која остале ипак верна теби,
— Ма да твоје срце не може да воли.

Све што сам ти реко, примила си лако,
Да б' напела мени туту и зле речи;
„Ал' не веруј ником тако —
Да с' је љубав може увредом да лечи”,

У надају чекам да ћеш ипак доћи
И да ћеш попети радост и лепоту,
Да ми не дарујеш тешке уздисаје
Јер то је најгоре у нашем животу.

Београд ПЕТАР С. ЂОКОВИЋ

Вече

Умрло је сунце, лаки сумрак пада,
звезда се паде на небеском своду.
Клепетање звона одоцнелог стада
тихо се разлеже;

мир вечерњи пада на земљу и воду...

Над скривеним селом уздигне се жагор —
тракарање кола, ретки лавеж паса —
и полако тоне у сумраку меком,
што се тихо спушта без шума и гласа.

Још само далеко у врбаку неком
воденичким точак једнолично хуји,
па и њега неста... Мирно звезде трепте.
А у лугу тамо са шуштањем листа
полако умреше последњи славуја.
И наста тајац...

Месец сребро расу низ листе и стабла,
и природу целу мир вечерњи зави.
А машта моја полако испреда
вилице приче среће и љубави...

Жупањевац М. Д. ЖИВКОВИЋ

Опрости

Јутро. На мрком перону од чајни и дима,
Ја оставих њега с' кофером у руци
И поћох са тобом.
Осеках да има
Нечег дивног, тужног у погледу твоме.
И ако свесна да у срцу моме
Места нема вишег.

Кроз жагор и песму, све тише и тише
Чух ја твоје речи; гледах твоја дела,
А у души мојој осећања смела
Навираху страсно.
Али не за тебе, јер зашто бих крила
Откудаји срца, осећања мила
Припадаху њему.

Твоје слике, створене су чему?
Зато да гледам, сажаљевам само
Или у дубини моје душе тамо
Нађеш искру одговора — коју?
По све узалуд, јер још душу моју
Испуњавај сјајни лик и слике друга.
Она тебе гледа, баш ћо да се руга.
На ипак:

Кроз жагор и песму, све тише и тише
Чух ја твоје речи, гледах твоја дела
А у души мојој осећања смела
Навираху страсно.

Бечкерек Н. МАЛБАШКИ

Илузија ноћи

Ноћ беше дивна... Звезде трепернују.
У мртвилу немом, ко у неком страху.
Пролажаху многи, многи темни часи.

Сада је све прошло; вратити се неће.
Љубав се не враћа, нема више среће.
Некад... Можда... Биће само успомене.

Зар да очајава? Не, то неће моћи.
Да због ње бесане оп проводи ноћи.
И да горке сузе, тако често лије.

Ноћ беше дивна... Звезде трепернују.
И у тмени густој нестаде му лица.
И он заспа чврстим саном праведника.

И. ГАВРИЛОВИЋ

Кад би знала...

Кад би знала среће колико те воли,
На гвозди би моје главу наслонила.
И срца би мога испечила боли.
И па срцу моме стварну љубав спизла.

Кад би знала тајну коју среће крије,
Ти би нашу љубав ћо цвет неговала.
И моје би мисли постале ведрије.
И ако ме до сад ниси познавала.

Кад би знала кол'ки бол ми среће мори,
Ти би на свет овај љасније гледала.
Пустила би да их дух, нечисти смори.
Па би се у мене само поуздала.

Кад би знала мисли које дух мој гаји,
Среће би ми своје као цвет предала.
И кад би престали уздисаји моји.
Духовна би љубав с нама овладала.

Кад би знала жртве све које бих дао
Ти би се љубави мојој вадовала.
Јер бих ти најће почасти олао:
У које до сада ниси веровала.

Кад бих знала све што јо сада знала.
У наручје моје ти би дошла сама.
И када би мој дунци упознала.
Речитово бих ти низ нових песама.

Београд ОМИЉ П. ПЕТРОВИЋ

Дао сам ти све...

Дао сам ти све што имам у себи,
Почев од крви којом живим снагом.
И душе, која поклоњена теби
Називала те је у милости драгом.

Сада више немам ништа што би дао,
А што би било светије и више.
Држи ме, ћо грана лист, да не бих пао
Од бесне буре, претходнице кише.

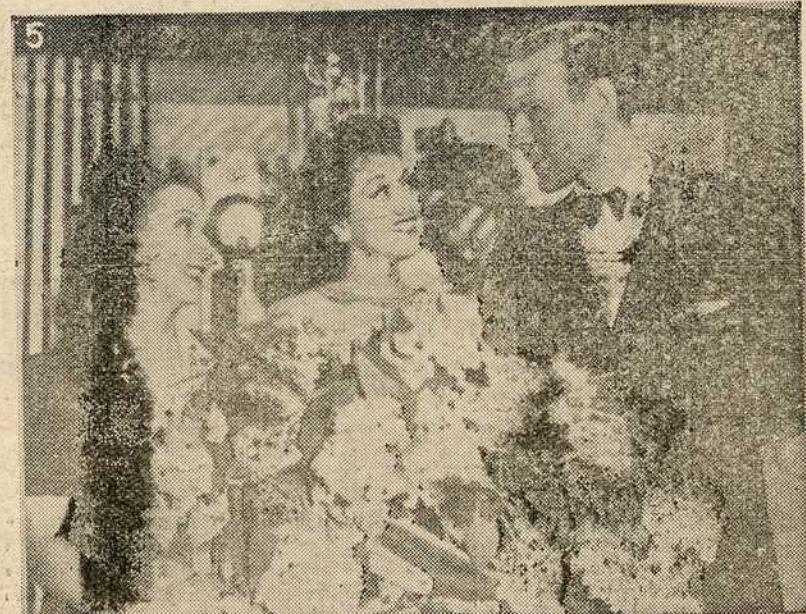
Својим осећајем трајаћу до краја,
Док љубави наше не угледам чедо;
И светињом крстом замах загрљаја
У којем сам врео нови живот глед о.

У тој новој зори, што би сунце дала
Полобио мени, човеку, са лицом.
Бездрој пута, драга, рек'о бих ти хвали
Као своме Богу, неприступном ником.

И живот би тада наш, страстив и врео
Вечитом љубављу, другарства де смрти,
У свете екстазе заогрнут вео
Добно смишао светачке бесмрти.

ИЛИЈА ЖУРИН-ИЛИРИН

Жена и цвете

Цвеће је лепота. Цвеће обележава весеље, цвеће доноси радост, цвеће је одраз бола, оно је и знак жалости. Цвеће је — љубав. Цвеће је знак пажње, оно је израз симпатије, а често само успомене...

1 — Колико хармоније и лепоте! Заиста треба имати много укуса и за цвеће. Погледајте Апели Рајхолд и ову вазу лала: како дивно одговарају једно другом...

2 — Дори Крајзлер свако јутро залева своје цвеће. Зато је оно увек свеже и дивним мирисом испуњава њену собу.

3 — Кете Кил добила је истину мање цвећа, него Ева Марија Мајнеке, али поред њега и писманице. Ева Марија Мајнеке као да је пита погледом: „Од кога је?“ Она је можда и љубоморна?...

4 — Јута Фрајбе много воли ове маргерете. Она их воли можда највише зато, јер их је послао онај којег она воли. То нам говоре и њене очи.

5 — Да ли су Луци Енглеш и Лици Валдмилер заљубљене у Алберта Метерштока, или му само љубазним осмехом захваљују на поклоњеном цвећу?